

THE STEINMEYER ORGAN IN NIDAROS CATHEDRAL

MAGNE H. DRAAGEN
ORGAN

STEINMEYERORGELET I NIDAROSDOMEN

Nidarosdomens Steinmeyerorgel fra 1930 er et av de største katedralorglene i Europa. Orglet stod ferdig bygget i 1930 til tusenårsmarkeringen for slaget på Stiklestad, men i tidens løp led instrumentet en heller ublid skjebne som følge av omplassering i rommet, reduksjon i antall stemmer, samt klimamesige utfordringer. Etter hvert ble vedlikeholdet av orglet så krevende at det ikke var stort annet å gjøre for orgelreparatørene enn å be et Fadervår og håpe på det beste. Mange års iherdig innsats for å få orglet restaurert, med tidligere domkantor Per Fr. Bonsaksen i spissen, gav til slutt resultater, og våren 2012 vedtok Trondheim Kommune å stille garanti for kostnadene ved restaureringsprosjektet. Det sveitsiske orgelbyggerfirmaet Kuhn startet det møysommelige arbeidet med å demontere orglet på sensommeren samme år, og store deler av instrumentet ble deretter fraktet til Sveits for restaurering. Året etter, i september 2013, begynte arbeidet med å montere orglet

bak sin nye fasade, og i mai 2014 kunne orglet igjen tas i bruk. Etter å ha stått «vingeklippet» i over 50 år har orglet endelig fått tilbake sin opprinnelige klangpalett. Steinmeyerorglet i Nidarosdomen kan igjen regnes som et av Europas største og flotteste katedralorgler, og har i tillegg blitt oppdatert med vår tids digitale hjelpemidler, noe som letter arbeidet for den som spiller – til glede for den som lytter.

Tanken bak denne innspillingen er å vise noe av klangrikdommen og mulighetene i det nyrestaurerte Steinmeyerorglet. Med et orgel med 139 registre og over 9600 piper er det naturligvis umulig å vise alle sider ved instrumentet i løpet av en drøy times musikk. Det er likevel å håpe at de ulike verkene samlet kan gi lytteren et bilde av hvilke muligheter instrumentet gir. Repertoaret er også valgt ut i fra et håp om at innspillingen kan vekke gjenklang og gjenkjennelse hos et større publikum enn kun en engere krets av orgelkjennere.

*Edvard Grieg (1843 – 1907):
fra Peer Gynt Suite nr. 1, Op. 46:
«Morgenstemning», transkribert for orgel
av Harvey B Gaul.*

Her er registreringen av orglet (det vil si sammensetning av orgelstemmer som benyttes) forsøkt lagt så tett opp til Griegs orkesterversjon som mulig. En av de fremste kvalitetene ved Steinmeyerorglet i Nidarosdomen er nettopp nærheten til symfoniorkesterets klangunivers, noe som gjør instrumentet velegnet til transkripsjoner av orkesterverker. Her byr orglet på et rikt utvalg av fløyter og strykstemmer, horn, ulike trompetregistre, klarinett, fagott, og obo, for å nevne noe.

*Marcel Dupré (1886 – 1971):
fra «Tombeau de Titelouze», Op. 38:
«Placare Christe servulis».*

Etter et besøk ved komponisten Jean Titelouzes grav i katedralen i Rouen i 1942 skrev Dupré denne samlingen med 16 satser over gregorianske melodier. I utformingen kan stykkene minne om koralene fra Bachs «Orgelbüchlein», men til forskjell fra Bach har Dupré antakelig først og fremst hatt pedagogiske hensikter med samlingen, heller enn liturgiske. Siste sats i samlingen er bygget over

en gregoriansk koral for Allehelgensdag, «Placare Christe servulis», og er formet som en toccata hvor temaet vandrer mellom pedal og manual. Satsen krones til slutt med en fanfarelignende avslutning, hvor Steinmeyerorglets soloverk får klinge med i denne versjonen.

*Herbert Howells (1892 – 1983):
fra Six pieces: «Master Tallis testament»*

Howells skrev denne vakre satsen i 1940, som en hyllest til den engelske renessanse-komponisten Thomas Tallis, men verket ble publisert først i 1953 i samlingen *Six pieces for organ*. Satsen er bygget opp som en slags koral som deretter utfolder seg i to variasjoner. Selv om Steinmeyerorglet i utgangspunktet er et tysk romantisk orgel, er det samtidig mye mer enn det; det tar også opp i seg en rekke impulser fra amerikansk og engelsk orgelbygg. Instrumentet er dermed også velegnet til formidling av det engelske orgelrepertoaret.

*Charles-Marie Widor (1844 – 1937):
fra Conte d'Avril, Op. 64: «Marche nuptiale»*

Widor er først og fremst kjent for sine 10 Symfonier for orgel, som utgjør en viktig del av standardrepertoaret for instrumentet. Widors

produksjon spenner imidlertid fra klaververker via kammermusikk og orkesterverker, til opera og annen vokalmusikk. Fra scenemusikken til skuespillet Conte d'Avril har komponisten sammenstilt en orkestersonate, og fra denne suiten arrangerte Widor selv siste sats, «Marche nuptiale» (Bryllupsmarsj), for orgel. Etter en lengre innledning gir brutte akkorder på orglets celesta-register en harpeligende klang, i pakt med Widors originale orkesterversjon, hvor dette partiet nettopp spilles på harpe.

*Max Reger (1873 – 1916):
fra 12 stykker, Op. 59: «Benedictus».*

Dette er en av komponistens kortere stykker for orgel, men også et av de mest kjente. Her kombineres en lyrisk åpning og avslutning med et heftig midtparti som kulminerer på tilnærmet fullt orgel. Orglets mange grunnstemmer muliggjør et jevnt orkestralt crescendo som er karakteristisk for denne orgeltypen.

*Egil Hovland (1924 – 2013):
Toccata over Kjærlighet er lysets kilde.*

En av våre fremste komponister av kirkemusikk har her laget en syntese av Lindemans kjente koral «Kjærlighet er lysets kilde» og

en fransk toccata-form, tydelig inspirert av den ennå mer kjente Toccata fra Widors 5. orgelsymfoni. Harmonisk har Hovland likevel evnet å gi stykket et personlig preg, slik at stykket fremstår som noe ganske annet enn en pastisj av den nevnte Widor-toccataen.

*Théodore Dubois (1837 – 1924):
fra 12 Pièces Nouvelles: «In Paradisum».*

I denne lille svirken av et orgelstykk akkompagnerer orglets fløytestemmer den karakteristiske svake røststemmen Vox humana. Vox humana representerer en kontrast til mange av Steinmeyerorglets orkesterregistre, for her er det snakk om et forsøk på å etterligne den menneskelige stemme, noe orgelbyggere har forsøkt i over 500 år, uten egentlig å ha lyktes.

*Ludvig Nielsen (1906 – 2001):
Orgelfantasi «Nidarosdomens klokker» (1976)*

Ludvig Nielsen var domorganist ved Nidarosdomen i hele 41 år, og mye av hans produksjon for henholdsvis kor og orgel er tett knyttet til Nidarosdomen, dens historie og liturgiske liv, og ikke minst Steinmeyerorglet. Fra tonene i domkirkens fire kirkeklokker som henger i nordre vestfronttårn laget Nielsen et

tema han benyttet i flere verker, blant annet i orgelfantasien «Nidarosdomens klokker». Som sidetema i fantasien høres den norske folketonen «Høyr kor kyrkjeklokka lokkar», og disse partiene spilles på orglets fjernverk. Dette er plassert i sentraltårnet, og lyden ledes ned i kirkerommet igjennom en luke i taket midt i kirken.

*Sigfrid Karg-Elert (1877 – 1933):
«Hommage a Händel», Op. 75b.*

Sigfrid Karg-Elert etterfulgte Max Reger som professor for orgelspill ved musikkonservatoriet i Leipzig. Da han i 1914 ble utnevnt til æresmedlem ved Royal College of Organists uttrykte han sin takknemlighet ved å skrive et orgelverk formet som 54 variasjoner, bygget på siste sats i Händels Cembalosuite i g-moll. Ved siden av en svært kreativ harmonikk kjennetegnes Karg-Elerts orgelverker av ukonvensjonelle og fantasifulle registreringsanvisninger, med en utstrakt bruk av alikvotregistre. Tidsmessig faller Karg-Elerts produksjon sammen med høydepunktet i det tyske monumentalorglets historie, og hans «Hommage to Händel» med sine 54 korte variasjoner er på en særlig måte egnet til å presentere mange av Steinmeyerorglets klanglige sider.

*Arild Sandvold (1895 – 1984):
Adagio, Op. 9.*

Omtrent samtidig med at Nidarosdomen fikk sitt tyske katedralorgel, fikk også Vår Frelsers kirke i Oslo (Oslo Domkirke) et stort katedralorgel fra den tyske orgelbyggeren E. F. Walcker & Cie. Dette ble det nest største katedralorglet i Norden, etter Nidarosdomens Steinmeyerorgel. Arild Sandvold virket som domorganist ved Oslo Domkirke fra 1932 til 1966, og hans orgelverker er tett knyttet til den tysk-romantiske orgeltradisjon og ikke minst Walckerorglet i Oslo domkirke. Denne enkeltstående Adagio-satsen ble opprinnelig skrevet som mellomsats i en bredt anlagt orgelsonate, men komponisten tok senere satsen ut av sonaten og publiserte den som et selvstendig verk. I tillegg til de tyske impulsene er det også klare norske elementer i stykket, og enkelte partier fremstår som nesten «Griegsk» i uttrykket.

*Petr Eben (1929 – 2007):
«Moto Ostinato» fra samlingen «Sonntagsmusik».*

Et ostinat er et musikalsk motiv som stadig gjentas gjennom et musikkstykk, og i dette tilfellet er det snakk om både et rytmisk motiv og et melodisk motiv. I første del presenteres

orglets grunnstemmer i ulike sammensetninger, før stykket til slutt munner ut på tilnærmet fullt verk, og hvor hurtig veksling mellom ulike verk – det vil si deler av orglet – danner en karakteristisk ekko-effekt.

*Georg Friedrich Händel (1685 – 1759):
«Hornpipe» fra Suiten Water Music,
transkribert for orgel av O. H. Peasgood.*

Her konserterer Tuba-stemmene i soloverket mot grunnstemmene i orglets hovedverk. Soloverket er plassert oppe i vestskipets søndre triforium (galleri) et godt stykke unna resten av orglet, slik at stemmene her klinger adskilt fra resten av orglet og også danner en slags antifonal virkning i rommet.

*Improvisasjon over en folketone
fra Hornindal.*

Vi kjenner folketonen først og fremst som melodi til Arnulf Øverlands dikt «Om kvelden, når det mørkner». Her høres to av orglets mest særpregede soloregister, nemlig Euphone 4' og French horn 8', mens effektregistret Chimes (rørklokker) i mellomspillet illuderer kirkeklokkene som ringer om aftenen. De to effektregistrene Chimes og

Celesta vitner også tydelig om at det var det store symfoniorkesteret som var forbildet for denne orgeltypen. I disse to registrene frembringes lyden ved hjelp av hammere som slår på metallstaver av ulik lengde.

*Eugène Gigout (1844 – 1925):
fra 6 Pièces d'orgue «Grand Choeur Dialogue».*

Her hører vi igjen orglets engelske soloverk i triforiet i dialog med hovedorglet i vest. Da orglet ble bygget i 1930 ble soloverket med sine høytrykksregistre i sin helhet bestilt fra det engelske firmaet Willis. Disse registrene ble tatt ut under ombygningen av orglet i 1962 og lagret i Erkebisppegården, og gikk dessverre tapt da Erkebisppegården brant i 1983. Heldigvis var det mulig for samme firma å rekonstruere pipene etter de originale målene og med de samme maskinene som ble brukt i 1930, slik at det nyrestaurerte Steinmeyerorglet igjen kunne få et engelsk soloverk, slik det opprinnelig hadde.

THE STEINMEYER ORGAN IN NIDAROS CATHEDRAL

Nidaros Cathedral's Steinmeyer organ, completed in 1930 for the 900th anniversary of the Battle of Stiklestad, is one of the largest cathedral organs in Europe. The instrument has, however, suffered an unkind fate over the course of time as a result of moves within the cathedral, a reduction of the number of stops, and exposure to dampness and draft. Maintenance of the organ eventually became so demanding that those in charge of its repair could only pray and hope for the best. Many years of tireless effort to have the organ restored, led by former Director of Music Per Fridtjov Bonsaksen, finally produced results, and in the spring of 2012 the municipality of Trondheim agreed to act as guarantor for the cost of the restoration project. In late summer of the same year, Kuhn Organ Builders began the laborious task of dismantling the organ and sending a significant portion of the instrument to its factory in Switzerland for restoration. The following year, in September 2013, work began on installing the organ in

its new façade, and in May 2014 it was ready for use. After having stood "with clipped wings" for over fifty years, the organ again has its full range of timbre. The Steinmeyer organ in Nidaros Cathedral is once more one of Europe's largest and most magnificent cathedral organs, and it has, in addition, been updated digitally, making playing easier – and listening more pleasurable.

The idea behind this recording is to show something of the possibilities and richness of timbre of the newly restored Steinmeyer organ. It is of course not possible on a recording lasting all of an hour to do full justice to an instrument with 139 stops and over 9,600 pipes. The hope remains nonetheless that these various works taken together can give the listener an appreciation of the instrument's potential. The repertoire was also chosen in the hope that the recording might appeal to more than a select circle of organ connoisseurs.

*Edvard Grieg (1843 – 1907):
from Peer Gynt Suite no. 1, Op. 46:
"Morning Mood", transcribed for organ
by Harvey B. Gaul.*

An effort is made here to keep the organ's registration (the combination of organ stops used) close to Grieg's orchestral version. One of the foremost qualities of the Steinmeyer organ in Nidaros Cathedral is its capacity for approximating the sound universe of the symphony orchestra, which makes it well suited for playing transcriptions of orchestral works. Here the organ provides a rich selection of Flute and Strings, Horn, diverse Trumpet stops, Clarinet, Bassoon, and Oboe, to name but some.

*Marcel Dupré (1886 – 1971):
from "Tombeau de Titelouze", Op. 38:
"Placare Christe servulis".*

After visiting the tomb of composer Jean Titelouze in Rouen Cathedral in 1942, Dupré wrote this collection of 16 movements based on Gregorian melodies. In the elaboration of the pieces, they are reminiscent of the chorales from Bach's "Orgelbüchlein". In contrast to Bach, however, Dupré's intentions seem to have been primarily pedagogical, rather than liturgical. The last movement of his collection

is based on a Gregorian chorale for All Saints' Day, "Placare Christe servulis", and is in the form of a toccata, with the theme moving between pedal and manual. The movement is crowned with a fanfare-like ending in which the Steinmeyer organ's Solo division is heard in this version.

*Herbert Howells (1892 – 1983):
from Six Pieces: "Master Tallis's Testament".*

Howells wrote this beautiful movement in 1940 as a tribute to the English Renaissance composer, Thomas Tallis, but the work was not published until 1953 in the collection Six Pieces for Organ. The movement is constructed as a kind of chorale that develops in two variations. Although the Steinmeyer organ is basically a German Romantic organ, it is, at the same time, much more than that and includes a number of American and English features that make it well-suited for playing works from the English repertoire.

*Charles-Marie Widor (1844 – 1937):
from Conte d'Avril, Op. 64: "Marche Nuptiale".*

Widor is known primarily for his ten symphonies for organ, which constitute an im

portant part of the standard repertoire for the instrument. However, Widor's production ranges from piano works via chamber music and orchestral works to opera and other vocal music. The composer put together an orchestral suite from incidental music to the play *Conte d'Avril*, and from this suite Widor himself arranged the last movement, "Marche Nuptiale" (Wedding March), for organ. Following a longer introduction, broken chords on the organ's Celesta stops produce a harp-like sound, in keeping with Widor's original orchestral version, in which this part is indeed played on the harp.

*Max Reger (1873 – 1916):
from 12 Pieces, Op. 59: "Benedictus".*

This is one of the composer's shorter pieces for organ, but also one of the most familiar. Here a lyrical opening and ending is combined with a forceful middle section that culminates in approximately full organ. The organ's many foundation stops enable an even orchestral crescendo that is characteristic for this type of organ.

*Egil Hovland (1924 – 2013):
Toccata based on "Kjærlighet er lysets kilde".*

Here one of our leading composers of church music has created a synthesis of Lindeman's familiar chorale "Kjærlighet er lysets kilde" and a French toccata form, clearly inspired by the even more familiar Toccata from Widor's 5th Symphony for Organ. Harmonically speaking, Hovland has managed to leave his mark on the piece, ensuring that it is something quite other than a pastiche of the aforementioned Widor toccata.

*Théodore Dubois (1837 – 1924):
from 12 Pièces Nouvelles: "In Paradisum".*

In this classic piece, the organ's Flute stops accompany the characteristically weak reed stop Vox Humana. Vox Humana represents a contrast to many of the Steinmeyer organ's Orchestral stops, as it is meant to resemble the human voice. Organ builders have been trying to achieve this for over 500 years, without really ever succeeding.

*Ludvig Nielsen (1906 – 2001):
Organ fantasy "Nidarosdomens klokke" (1976).*

Ludvig Nielsen was Nidaros Cathedral organist for altogether 41 years, and many of his choral and organ compositions have a close association with Nidaros Cathedral, its historical and liturgical life, and especially the Steinmeyer organ. From the tones of the four bells hanging in the north tower of the cathedral's west front, Nielsen composed a theme that he used in several of his works, including the organ fantasy "Nidarosdomens klokke" ("The Bells of Nidaros Cathedral"). As a secondary theme in the fantasy we hear the Norwegian folk tune "Høyr kor kyrkjeklokka lokkar" ("Hear the Church Bells Beckon"), and these sections are played on the organ's Echo division. It is situated in the central tower, and the sound reaches listeners below through an opening in the roof in the middle of the cathedral.

*Sigfrid Karg-Elert (1877 – 1933):
"Hommage a Händel", Op. 75B.*

Sigfrid Karg-Elert succeeded Max Reger as professor of organ at Leipzig Conservatory. When the Royal College of Organists in 1914

conferred honorary membership on him, he expressed his gratitude by composing an organ work in the form of 54 variations based on the last movement of Handel's Harpsichord Suite in G Minor. Besides stretching the limits of traditional harmony, Karg Elert's organ works are characterized by unconventional and imaginative instructions regarding stops, with extensive use of Aliquote stops. The time Karg-Elert was composing coincides with the historical apex of the German monumental organ, and his "Hommage to Handel" with its 54 short variations is in a special way suited to present many timbral aspects of the Steinmeyer organ.

*Arild Sandvold (1895 – 1984):
Adagio, Op. 9.*

At approximately the same time as Nidaros Cathedral acquired its German cathedral organ, the Church of Our Savior in Oslo (Oslo Cathedral) also acquired a large cathedral organ from the German organ builder E. F. Walcker & Cie. It became the second largest cathedral organ in Scandinavia, after Nidaros Cathedral's Steinmeyer organ. Arild Sandvold served as cathedral organist of Oslo Cathedral from 1932 until 1966, and his organ works are

closely linked to the German Romantic organ tradition and especially to the Walcker organ in Oslo Cathedral. This solitary Adagio movement was originally written as the middle movement in a large-scale organ sonata, but later the composer took the movement out of the sonata and published it as an independent work. In addition to German influences, there are obvious Norwegian elements in the piece, and certain sections seem almost “Griegian” in expression.

Petr Eben (1929 – 2007):
“Moto Ostinato” from the collection
“Sonnagsmusik” (“Sunday Music”).

An ostinato is a musical motif that is continually repeated in a piece of music, and there is, in this case, both a rhythmic and a melodic motif. In the first part, the organ’s foundation stops are presented in diverse combinations, before the piece approaches full organ, while the rapid alternation between different divisions – that is to say, sections of the organ – creates a characteristic echo effect.

George Frideric Handel (1685 – 1759):
“Hornpipe” from *Water Music*, transcribed for organ by O. H. Peasgood.

Here the Tuba stops of the Solo division concertize against the foundation stops of the organ’s Great division. The Solo division is placed in the south triforium (gallery) of the west nave, a considerable distance from the organ, so that the voices here sound detached from the rest of the organ, manifesting a kind of antiphonal effect.

Improvisation on a Folk Tune
from Hornindal.

We know the folk tune primarily as the melody to Arnulf Øverland’s poem “Om kvelden, når det mørkner” (“In the evening, when it darkens”). Here two of the organ’s most distinctive solo stops are heard, the Euphone 4’ and the French Horn 8’, while the Chimes stop in the interlude depicts the church bells ringing in the evening. The Chimes and Celesta stops are evidence that this type of organ was modelled on the symphony orchestra. The sound for these two stops is produced by means of hammers striking metal bars of different lengths.

Eugène Gigout (1844 – 1925):
from 6 *Pièces d’orgue* **“Grand Choeur Dialogue”**.

Here once again we hear the organ’s English Solo division in the triforium in dialogue with the main organ in the west end of the cathedral. When the organ was built in 1930, the Solo division with its high-pressure stops was ordered from the English firm Willis. When the organ was modified in 1962, these pipes were removed and stored in the Archbishop’s Palace, and they were lost when the Archbishop’s Palace burned in 1983. Fortunately, it was possible for the same firm to reconstruct the pipes from the original measurements and with the same machines that had been used in 1930, leaving the newly restored Steinmeyer organ with an English Solo division like the one it originally had.

MAGNE H. DRAAGEN ORGEL

Magne H. Draagen er født i 1974. Han fikk sin første undervisning i orgelspill hos Edvin Eriksen og Leidulv Grimsmo på Nordmøre. Etter videre studier i orgelspill hos Terje Winge og Kåre Nordstoga ved Norges Musikkhøgskole, avla han sin kandidateksamen i kirkemusikk i 1997, og senere diplomeksamen i solistisk orgelspill. Draagen har tidligere virket som kantor ved Gamlebyen kirke, Gamle Aker kirke og Trefoldighetskirken i Oslo, samt som domkantor ved Oslo Domkirke i perioden 2002 - 2012, hvor han blant annet var kunstnerisk leder for Oslo Domkirkes Guttekor. Fra 2010 til 2011 var han domkantor ved Stavanger Domkirke, med hovedansvar for domkirkens korarbeid. Siden høsten 2013 er han ledende domkantor ved Nidaros domkirke. Han har undervist i flere kirkemusikalske disipliner ved henholdsvis Norges Musikkhøgskole, Universitetet i Stavanger og NTNU i Trondheim.

Som komponist og arrangør har han skrevet en rekke kirkemusikalske verker for ulike besetninger. Som organist konserterer han jevnlig i inn- og utland, med repertoar fra barokken og til vår egen tid. Han har bidratt ved

en rekke plateinnspillinger som henholdsvis komponist, arrangør, dirigent, akkompagnatør eller solist. Som domkantor ved Nidaros domkirke representerer han Norge som artistic director i foreningen ECHO (European Cities of Historical Organs).

MAGNE H. DRAAGEN ORGAN

Magne H. Draagen was born in 1974. He received his first organ lessons from Edvin Eriksen and Leidulv Grimsmo in Nordmøre. He studied organ with Terje Winge and Kåre Nordstoga at the Norwegian Academy of Music, from which he received a Bachelor's in Church Music in 1997 and later a soloist diploma as organist. Draagen is former organist and choirmaster of Gamlebyen Church, Old Aker Church, and Holy Trinity Church in Oslo. From 2002-2012 he served as organist and choirmaster at Oslo Cathedral and, among other things, as artistic director of Oslo Cathedral Boys Choir. From 2010-2011 he was Director of Music at Stavanger Cathedral as head of the choir department. Since the autumn of 2013 he has served as Director of Music of Nidaros Cathedral. He has taught various church music disciplines at the Norwegian Academy of Music, the University of Stavanger, and the Norwegian University of Science and Technology in Trondheim.

As composer and arranger, Magne H. Draagen has written a number of religious works for diverse instrumentation. He performs

regularly as concert organist at home and abroad, with a repertoire ranging from the Baroque to the present day. He has contributed to numerous recordings as composer, arranger, conductor, accompanist, and soloist. As Director of Music of Nidaros Cathedral, he represents Norway as artistic director in the association ECHO (European Cities of Historical Organs).

DISPOSISJON STEINMEYERORGLET I NIDAROSDOMEN

125 registre + 2 effektregistre,
12 transmisjoner, 4 tremulanter,
36 kopler, 10 spesialfunksjoner

I. Manual C - c 4

33. Principal 16 ‘
34. Bourdon 16 ‘
35. Principal 1 8 ‘
36. Principal 2 8 ‘
37. Principal 3 8 ‘
38. Flauto major 8 ‘
39. Doppelgedeckt 8 ‘
40. Violoncello 8 ‘
41. Røhrfløite 8 ‘
42. Gemshorn 8 ‘
43. Kvint 5 1/3 ‘
44. Oktav 4 ‘
45. Principal 4 ‘
46. Fløite 4 ‘
47. Gross Ters 3 1/5 ‘
48. Kvint 2 2/3 ‘
49. Superoktav 2 ‘
50. Ters 1 3/5 ‘
51. Cornet 5fag 4 ‘
52. Mixtur 6fag 2 ‘
53. Cymbel 3fag 1 ‘
54. Bombarde 16 ‘
55. Tromba 8 ‘
56. Trompet 8 ‘
57. Clairon harmonique 4 ‘
58. Celesta (49 toner: C-c 3)
59. Chimes (26 toner: E,G-g 1)

II. Manual (I svell) C - c 5

60. Nachthorn 16 ‘
61. Salicional 16 ‘
62. Principal 8 ‘
63. Spissfløite 8 ‘
64. Gedeckt 8 ‘
65. Dulciana 8 ‘
66. Unda maris 8 ‘
67. Kvintaten 8 ‘
68. Principal 4 ‘
69. Fugara 4 ‘
70. Røhrfløite 4 ‘
71. Kvint 2 2/3 ‘
72. Siffløte 2 ‘
73. Ters 1 3/5 ‘
74. Larigot 1 1/3 ‘
75. Septim 1 1/7 ‘
76. Sedecima 1 ‘
77. Mixtur 4fag 2 ‘
78. Contra Fagott 16 ‘
79. Bassetthorn 8 ‘
80. Clarinett 8 ‘
81. Trompet 8 ‘
82. French Horn 8 ‘
83. Euphone 4 ‘
84. Tremolo

III. Manual (I svell) C - c 5

86. Geigenprincipal 16 ‘
87. Røhrfløite 16 ‘
88. Principal major 8 ‘
89. Principal minor 8 ‘
90. Jubalfloite 8 ‘
91. Wienerflöte 8 ‘
92. Bourdon 8 ‘
93. Viola di Gamba 8 ‘
94. Gamba celeste 8 ‘
95. Aeoline 8 ‘
96. Voix céleste 8 ‘
97. Prestant 4 ‘
98. Gambette 4 ‘
99. Flûte harmonique 4 ‘
100. Kleingedeckt 4 ‘
101. Kvint 2 2/3 ‘
102. Piccolo 2 ‘
103. Ters 1 3/5 ‘
104. Cornet 5fag 8 ‘
105. Plein jeu 5fag 2 2/3 ‘
106. Trompet 16 ‘
107. Trompette harmonique 8 ‘
108. Cornopean 8 ‘
109. Orkesteroboe 8 ‘
110. Vox humana 8 ‘
111. Clarin 4 ‘
112. Harpe (transmisjon av 58.) 8 ‘
113. Harpe (transmisjon av 58.) 4 ‘
114. Tremolo

Rückpositiv C - c 4

135. Mildprincipal 8 ‘
136. Violfløite 8 ‘
137. Cor de nuit 8 ‘
138. Prestant 4 ‘
139. Bachflöte 4 ‘
140. Nasat 2 2/3 ‘
141. Blockflöte 2 ‘
142. Nachthorn 1 ‘
143. Cymbel 4fag 1/2 ‘
144. Ranket 16 ‘
145. Krummhorn 8 ‘
146. Tremolo

IV. Solo (I svell) C - c 4

128. Diapason Stentor 8 ‘
129. Geigenprincipal 8 ‘
130. Grossmixtur 5fag 4 ‘
131. Tuba 16 ‘
132. Tuba 8 ‘
133. Trompette orchestrale 8 ‘
134. Tuba 4 ‘

IV. Fjernverk (I svell) C - c 5

117. Bourdon 16 ‘
118. Viola 8 ‘
119. Viola celeste 8 ‘
120. Bourdon 8 ‘
121. Principalfloite 4 ‘
122. Flageolet 2 ‘
123. Mixtur 3fag 2 2/3 ‘
124. Trompet 8 ‘
125. Vox humana 8 ‘
126. Pedalbouillon (transmisjon fra 117.) 16 ‘
127. Tremolo (Vox humana)

P. Pedal C - g 1

1. Subbourdon 32 ‘
2. Contra Violone 32 ‘
3. Majorbass 16 ‘
4. Principalbass 1 16 ‘
5. Principalbass 2 (transmisjon fra 33.) 16 ‘
6. Contra Bass 16 ‘
7. Harmonikabass 16 ‘
8. Subbass 16 ‘
9. Bourdon (transmisjon fra 34.) 16 ‘
10. Salicional (transmisjon fra 61.) 16 ‘
11. Quintbass 10 2/3 ‘
12. Oktavbass 8 ‘
13. Principal (transmisjon fra 37.) 8 ‘
14. Violoncello 8 ‘
15. Dulciana (transmisjon fra 65.) 8 ‘
16. Røhrfløite 8 ‘

17. Fløitebass 8 ‘
18. Kvint 5 1/3 ‘
19. Oktav 4 ‘
20. Bachflöte 4 ‘
21. Ters 3 1/5 ‘
22. Waldflöte 2 ‘
23. Mixtur 5fag 5 1/3 ‘
24. Pedalcoronet 5fag 2 2/3 ‘
25. Contra Bombarde 32 ‘
26. Bombarde 16 ‘
27. Basstuba (transmisjon fra 131.) 16 ‘
28. Fagot (transmisjon fra 78.) 16 ‘
29. Ranket (transmisjon fra 144.) 16 ‘
30. Trompet 8 ‘
31. Clarin 4 ‘
32. Chimes (transmisjon fra 59.)

Kopler

Pedal

1. I-Ped.
2. II-Ped.
3. III-Ped.
4. IV-Ped.
5. Oktav II-Ped.
6. Oktav III-Ped.

I. Manual

7. II-I
8. III-I
9. IV-I
10. Suboktav II-I
11. Oktav II-I
12. Suboktav III-I
13. Oktav III-I
14. Suboktav IV-I
15. Oktav IV-I

II. Manual

16. III-II
17. IV-II
18. Suboktav II
19. Oktav II
20. Suboktav III-II
21. Oktav III-II
22. Suboktav VI-II
23. Oktav IV-II
24. Unison II off

III. Manual

25. IV-III
26. Suboktav III
27. Oktav III
28. Suboktav IV-III
29. Oktav IV-III
30. Unison III off

IV. Manual

31. Suboktav IV
32. Oktav IV

Rückpositiv

- R.P.-Ped.
R.P.-III
R.P.-II
R.P.-I

Crescendovalse (4 ulike innstillinger), 12 general-kombinasjoner samt 4 – 8 verkkombinasjoner pr. verk, setzterkombinasjoner, alt disponibelt pr. organist, etter innlogging. MIDI-funksjon, med mulighet for betjening av klokkespillet i kirkens sørvestre tårn, samt en rekke andre funksjoner.

RECORDED IN NIDAROS CATHEDRAL.
TRONDHEIM. 9-11 JUNE 2014.
PRODUCER: VEGARD LANDAAS
BALANCE ENGINEER: THOMAS WOLDEN
EDITING: VEGARD LANDAAS
MASTERING: THOMAS WOLDEN
COVER DESIGN: ANNA-JULIA GRANBERG / BLUNDERBUSS.NO
ARTIST PHOTO: MARCO GÜNTHER
PHOTO ORGAN: HENNING GRØTT / NDR
BOOKLET NOTES: MAGNE H. DRAAGEN
ENGLISH TRANSLATION: JIM SKURDALL
ASSISTANT TO MAGNE H. DRAAGEN: VINCENTAS LINKEVICIUS

THIS RECORD HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH
SUPPORT FROM FUND FOR PERFORMING ARTISTS.

- 1 **EDVARD GRIEG (1843 – 1907)**
FROM PEER GYNT SUITE NR. 1, OP. 46: «MORGENSTEMNING» – 04:06
(TRANSCRIPTION: HARVEY B GAUL)
- 2 **MARCEL DUPRÉ (1886 – 1971)**
FROM «TOMBEAU DE TITELOUZE», OP. 38: «PLACARE CHRISTE SERVULIS» – 02:49
- 3 **HERBERT HOWELLS (1892 – 1983)**
FROM SIX PIECES: «MASTER TALLIS TESTAMENT» – 06:12
- 4 **CHARLES-MARIE WIDOR (1844 – 1937)**
FROM CONTE D'AVRIL, OP. 64: «MARCHE NUPTIALE» – 06:40
- 5 **MAX REGER (1873 – 1916)**
FROM 12 STÜCKE, OP. 59: «BENEDICTUS» – 04:43
- 6 **EGIL HOVLAND (1924 – 2013)**
TOCCATA OVER KJÆRLIGHET ER LYSETS KILDE – 03:49
- 7 **THÉODORE DUBOIS (1837 – 1924)**
FROM 12 PIÈCES NOUVELLES: «IN PARADISUM» – 04:26
- 8 **LUDVIG NIELSEN (1906 – 2001)**
ORGELFANTASI «NIDAROSDOMENS KLOKKER» (1976) – 06:20
- 9 **SIGFRID KARG-ELERT (1877 – 1933)**
«HOMMAGE A HÄNDEL», OP. 75B – 15:27
- 10 **ARILD SANDVOLD (1895 – 1984)**
ADAGIO, OP. 9 – 04:28
- 11 **PETR EBEN (1929 – 2007)**
FROM SONNTAGSMUSIK: «MOTO OSTINATO» – 06:05
- 12 **GEORG FRIEDRICH HÄNDEL (1685 – 1759)**
FROM WATER MUSIC, SUITE IN F HWV 348: «HORNPIPE» – 03:47
(TRANSCRIPTION: O. H. PEASGOOD)
- 13 **MAGNE H. DRAAGEN (1974 -)**
IMPROVISASJON OVER EN FOLKETONE FRA HORNINDAL – 03:46
- 14 **EUGÈNE GIGOUT (1844 – 1925)**
FROM 6 PIÈCES D'ORGUE: «GRAND CHOEUR DIALOGUE» – 06:10